

Hendes Udseende forskrækkede ham.

»Jytte er da ikke bleven syg?«

»Nej nej, — i hvert Fald ikke paa den Maade, De mener. Men lad os sætte os. Jeg er bleven lidt træt.«

»Dihmer!« sagde hun saa og saae over paa ham med Fortvivelse i Blikket. »De maa være forberedt paa at faa Noget at høre, der vil gøre dem meget ondt . . . og som vist ogsaa vil overraske Dem. Jeg kommer paa Jyttes Vegne . . . Ja, saa er i Grunden Alting sagt. Hun veed nu, at hun ikke kan blive Deres. Det har hun ikke Mod til selv at sige Dem; derfor bad hun mig om at gaa til Dem. Jeg kender jo ikke, hvad der i disse Dage er foregaaet mellem Dem og hende; men jeg tænker mig, at hun har givet Dem et letsindigt Løfte, som hun altsaa nu er bleven nødt til at tage tilbage, fordi det er gaaet op for hende, at hun holder af en Anden. — De maa ikke dømme hende altfor haardt, skønt jeg veed, at hun fortjener det. Hun veed det ogsaa selv — tror jeg da. Men ellers vil jeg tilstaa for Dem, Dihmer, skønt Jytte er mit eget Barn — ja, det er tungt at maatte sige det — men jeg tror, jeg skal lykønske Dem til, at hun ikke bliver Deres. Jytte har aldrig været i Stand til virkelig at knytte sig til Nogen. Det er ligesom med hendes Gerning, som hun heller aldrig for Alvor er gaaet op i, — ikke engang Mu-